

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 141.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001119456/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Hvad der tiltalte ham ligesaa meget ved denne Læsning, var netop, at det var *Poesie*, ikke hørte den virkelige Verden til. Thi det med Jomfru Ursula var ligesaadan — udenfor den virkelige Verden. Det var ogsaa, ligesom der med hende umulig kunde foregaa saadan virkelige Forandringer: f. Ex. at hun skulde kunne trolove sig med noget Menneske, enten med ham eller med nogen anden, og det var ogsaa saadan, han allerhelst vilde have det. Selv om man tænkte sig det umulige, at hun vilde have ham, saa mente han jo ikke, at han vilde have hende. Saadan en Bondeøreng som han — han maatte jo til at blive en helt anden, hvis han fik hende. Nej, det kunde han ikke, det vilde være ligesom at blive bjærgtagen — som Ertsluggerne fortalte om — saa man aldrig kunde komme ud mere. Ikke for det: der var ikke saa kjønt ude i Dagen, — der var meget, meget skjønnere derinde i Bjærgtet! Men alligevel — det kunde aldrig gaa godt. Saa skilte man sig vist ogsaa helt og for bestandig fra disse Vanskeligheder — aa, dette med Evigheden! — saa man aldrig fik de tunge Spørgsmaal afgjort, og det var dog nok i Virkeligheden det, hvorom alting drejede sig for En. — Nej, saa længe man kunde gaa og holde det hen saadan i Foreløbighed — det lod sig jo gjøre; og han maatte da egenlig indrømme, at han havde faaet noget at fylde denne Foreløbighed med, helt anderledes end han havde tænkt det muligt, den Aften han kom første Gang til Eisenach: Poesien havde han jo faaet og alt det, der angik Jomfru Ursula! — Aa, det var saa skjønt med dette »Due, hun brugte til ham; hun blev saa tit rød, naar hun sagde det, og saa begyndte hun at kludre med at sige »It« eller »Martin« i Stedet for, — det lod sig heller ikke gjøre. — —

Ugerne gik, Maanederne gik. Moriz trolovede sig og skulde snart have Bryllup. — Nej, det kunde *hun* aldrig gjøre! Han mærkede det netop ved den Lejlighed, at Moriz var et almindeligt Menneske ligesom saa mange andre, — det var hun ikke, — han kunde mærke det paa sig selv saa tydeligt. — —

Til Julen, efter at han i November havde fyldt sytten Aar, skulde der opføres et Skuespil — eller en Moralitet, som de kaldte det — paa Salen i Trebonii Skole. Den skulde handle om Sankt Jørgens Kamp med Dragen, og hvordan han befriede Prinsessen af Silena. Der havde